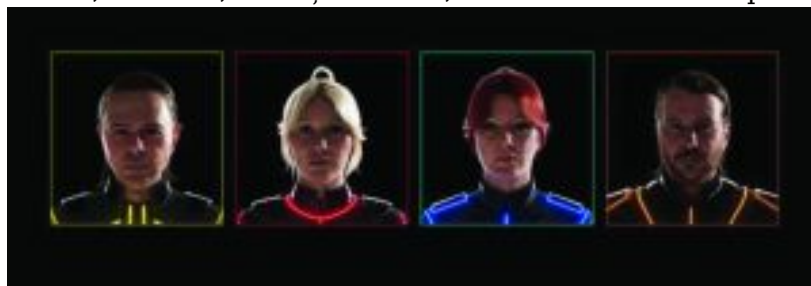

Nu mă gândesc să scriu despre Eckhart Tolle și capul său, care mă infectase și pe mine în urmă cu câțiva ani, când nu aprofundasem cultura răsăriteană, Puterea Prezentului din originile formei în artă, Filocalia sau istoria religiilor, ci scriu despre faptul că prezentul este complicat pentru o mare parte din lume, mai ales pentru cei care înțeleg libertatea în esență și nu se pot supune lanțurilor (noii) democrației, lanțuri care, prea lungi fiind, pentru unii seamănă cu libertatea, poate și pentru că se confundă cu iresponsabilitatea, consumerismul și libertinajul, potențând ceea ce numim patimi.

Tinerii au de înțeles aspecte foarte importante pentru a continua civilizația, a recunoaște educația, a perpetua cultura și a trăi cu luciditate. În rândul tinerilor trebuie făcută distincția dintre autentic și surogat, dintre iubire și poftă, dintre argumente și sofisme - altfel lumea de mâine se va sprijini pe ceea ce numim instinct, acest aspect coborând, automat, condiția omului, de la cea care tinde spre

depășirea firii limitate, la cea de animal.

La nivel planetar, evident, în ochii care se străduiesc să privească dincolo de ecrane, de curente materialiste și luminile artificiale (în ochii celor pentru care cea mai înaltă formă de bucurie nu se găsește pe Tik Tok sau Instagram, nici în haine de firmă sau în celebritatea venită prin înșelarea vulgului fără educație și ușor de impresionat sau manipulat, în ochii celor care beau însetați din izvoare, nu din contrafaceri), aceste lipsuri de discernământ și simț critic au drept repercusiune singurătatea, adică moartea interioară și chiar fizică - lucru dovedit concret în ultimii ani.

Oamenii și-au mai pus capăt zilelor prin idolatria față de artiștii rock, de exemplu, iar acum mor tineri din cauza celor mai dăunătoare curente "muzicale", acelea făcute de către unii artiști rap, trap, dance și techno. Pentru psihologii serioși și artiști, este cunoscut faptul că aceste curente, dorite muzicale, apar în urma lipsei de iubire, de cunoaștere, de educație și de sens ale celor care le abordează.

Singurul refugiu și cea mai înaltă trăire pentru adepți (în care efectele nedorite dispar pentru un timp, la fel ca la tehnicile reiki) rămân aceste grupuri muzicale hipnotice, delirante, vulgare, pofticioase și, puțin spus, hedoniste, dionisiace și superficiale, neavând nicio legătură cu muzica reală sau cu înalta trăire morală și spirituală, prin intermediul artei, foarte departe de acele catharsis și metanoia, pe care unii le-au trăit și experiat cu adevărat de-a lungul vremurilor.

Acest lucru este dovedit de către cei care au biruit suferința lumii și au devenit liberi, fie și încarcerați, demonstrând că libertatea reală poate fi oriunde, scriind, de pildă, un "jurnal al fericirii" (Steinhardt), privați de libertatea fizică, în condițiile în care alții, purcezând de la Răsărit, au scris despre "culmile disperării" (Cioran) în "libertatea" Occidentului (pentru cercetătorii heremeneuticii sau etimologii, acest cuvânt vorbind de la sine despre ceea ce reprezintă).

Prin intermediul digitalizării, tinerii ajung să nu mai știe ce este real și proiectat, ce e vertical și orizontal, fiindu-le, oricum, foarte comod să abordeze modul orizontal de a fi și a se manifesta, neavând nevoie ca frumosul, pe care ei îl consideră, să provină din adevăr, astfel încât s-a dezvoltat o estetică închipuită a urâtului și a falsului, care fascinează și corupe tineretul la nivel psihic și emoțional, aspecte tratate în mod remarcabil de către Părintele Dan Bădulescu, muzician celebru al anilor '70.

Tot aici, unii care "sunt puțin ieșiți în lume", dar nu suficient, se lasă influențați și de curentul limbajului erudit, materialist, persuasiv și manipulativ, de care se folosesc cei care vor să convingă că Eminescu e minor pe lângă ei, iar cei care nu știu să recite o strofă din poeziile geniului începând să se răzvrătească, cum că cineva i-ar fi mințit în legătură cu originea omului sau mântuirea, care s-ar obține prin practici filozofice și meditații yoga. Deși ne gândim că limbajul ar ține automat de cultura Cuvântului, nu este întotdeauna așa, cum nicio minciună nu poate proveni din Adevăr. Abba Voyage, concert virtual cu holograme Este alarmant faptul că tinerii se depărtează, cu deznădejde, de tot ceea ce înseamnă frumos, estetic și benefic, ajungând la dezintoxicare sau direct în mormânt.

Exemplele bune există, din fericire: la Cluj, la începutul lunii iunie, a avut loc premiera națională a piesei Traian în Dacia, unde unii tineri s-au minunat și bucurat de voci ca ale contratenorului Alexandru Costea și tenorului Ștefan von Korch; la Târgoviște a avut loc Festivalul Glasul Valahiei, în al cărui juriu am avut onoarea să fiu, alături de Felicia Filip, Cristian Mihăilescu, Florin Apostol și Ioan Mann, trăind stări cu adevărat de despătimire și de cugetare la cele înalte, prin prisma tinerilor participanți atât de talentați. În schimb, alți tineri, de la un festival bucureștean, unde jocurile laser și ploaia de confetti au întregit tabloul, au ajuns la spital, în stare de urgență, unii terminându-și prea devreme călătoria vieții pământești.

Dar, în altă ordine de idei, nici Clujul și nici Târgoviștea nu sunt scutite de asemenea manifestări și rezultate. Astfel, din Istoria Psihologiei Muzicale (Constantin A. Ionescu, Ediura Muzicală 1982), înțelegem faptul că muzica, dar și orice formă de artă, ca să poată fi făcută de către cineva, este necesară o pregătire psihologică și spirituală de bază. Iar oricine dorește a se aventura în lumea artistică din anumite pasiuni, lipsit de inspirație, bune modele și talent, trebuie să se gândească de mai multe ori la acest lucru, deoarece, prin propriile patimi expuse ca virtuți în arta sentimentală, hipnotică sau horror, poate conduce la moarte o întreagă comunitate.

Sau, trebuie ținut cont de afirmația esențială pe care André Gide o transmite: Arta este o colaborare între Dumnezeu și artist, și cu cât face artistul mai puțin, cu atât mai bine. Și dacă nu ne convinge Gide, putem căuta la Andrei Tarkovski, Anton Pann sau în lucrările contemporanului Andrei Drăgulinescu, care sintetizează remarcabil diferite domenii, de la tehnologie și biologie la muzică și droguri. Dacă tinerii, înainte de a se crede artiști, ar consulta originea acestui fenomen, rolul și ceea ce face motivul unui act de creație și artă, dacă publicațiile de specialitate ar ajunge în atenția acestora, România ar avea alt cuvânt de spus lumii și puterea de a spune “nu!” surogatelor, ascultând mai mult pe Ezio Bosso și Joan Baez decât pe artiștii festivalurilor manifestate de 1 mai la Costinești.

Însă, pentru că nu toți pot fi artiști - tinerii zilelor noastre - damnați de neputințele și frustrările lor, de fapt, ei nu caută arta și mesajul ei, ci doar ceva prin care să-și valideze propriile patimi într-un colectiv care promovează, în mod propagandistic, ideologii cu care rezonază persoanele aflate doar în dorința de afirmare, de validare, compasiune, cu dor securitate sau sens. Ei ar căuta, deci, paradoxal, iubirea acolo unde nu este, așa cum spun Părinții Pimen și Teologs din Sfântul Munte în podcast-urile lui Mihai Morar, emisiuni foarte cunoscute și apreciate, dar și aceste idei fiind luate și interpretate greșit, se pare, după dorința sau voia fiecăruia care ascultă, la fel cum unii răstălmăcesc Sfintele Scripturi.

Alt aspect deosebit de important este libertatea criticii și judecății de valoare în creație, în profesii sau servicii felurite, lucruri care se pot face de către oricine are ceva de spus sau comentat, în general, dar mai ales de către specialiști, care se pregătesc pentru această profesie esențială a evoluției omenirii pe toate planurile. Însă, se dorește ca acest lucru să nu mai fie permis și, prin urmare, putem avea ocazia, curând, ca în mod oficial, să vedem cum non-valorilor li se vor ridica statui. Acest lucru ar însemna, totodată, ca o comisie de specialitate din cadrul Guvernului, care are de recunoscut valoarea unui artist sau intelectual, să nu se mai ghideze după un sistem verificat pentru acordarea, de exemplu, a Ordinului Meritul Cultural, ci să aibă în vedere vocea națiunii (vox populi), cum s-ar spune, sau doar dovezi formale de atestare, însă fără fundament real.

Acest lucru nu poate decât să conducă la false modele și false valori, închizând vocea critică și a judecății de valoare, considerând că un artist din topurile Billboard este mai presus de Dida Drăgan (pentru că are mai multe vizionări?). Noile viziuni asupra vieții, extrase din cărțile propulsate propagandistic (drept “bestsellers”) de reviste precum New York Times (lipsite de verificări de specialitate, de academii și uniuni de creație sau comisii de specialitate din cadrul ministerelor), vin să ne spună că toate actele desfășurate de către oameni, fie morale sau nu, fie bazate pe rațiune și socoteală sau nu, se pot considera drept virtuți prin argumentul ce trimite la plăcerea clipei, prin satisfacerea poftelor imediate, diminuând rușinea în ochii tinerilor.

Tot acest curent occidental vine și sugerează lumii că identitatea de gen nu are fundament, contrar chiar biologiei consacrate, iar unele femei, în cazul unui război, ar merge pe câmpul de luptă, în timp ce unii bărbați vor sta ascunși în pivniță, protejați prin legile care, în lumea relativ civilizată, se aplicau doar pentru femei, pentru copii, bătrâni, bolnavi sau pentru persoanele cu handicap.

Generațiile mature se străduiesc să înțeleagă și să extragă ceva frumos, ceva bun din curentele pseudo-culturale, pseudo-științifice și pseudomorale apărute în ultimii zece ani sau reformate din ideologiile păgâne și primitive, cu trimiteri la sexualitate, consum și profit ca scopuri. Cu certitudine spunem aici: căutarea este în zadar.

Și, cum nu suntem rasiști, ci recunoscători ai adevărului, aducem aminte de Philip Melanchthon, care anunță această schimbare, de la esență la surogat, de la om la animal, de la cultura Logosului la cultura vizuală, a imaginii, încă din 1531 (lucrarea *Credință și educație*), la fel cum și Erasmus din Rotterdam vorbește despre acest lucru mai devreme, în 1511, dacă e să ne raportăm la laicii altor culturi și viziuni. Dar nici pe autorii de genul acesta nu i-am putea aprecia la adevărata lor valoare fără simțul critic al unora ca academicienii Zoe Dumitrescu Bușulenga și Dumitru Stăniloae. Iar dacă se instaurează o lege care interzice argumentele, pe baza faptului că acestea ar fi crunte și jignitoare pentru unii, atunci se vor împlini și ultimele profetii, anunțate și în filmul *Idiocracy* (2006) și în serialul *Black Mirror* (2011-2019).

Astăzi, dacă ne înspăimântăm citind *World Trends 2040*, alergăm la “psihologii” și “maestrii” de dezvoltare personală de pe toate drumurile, fără să îi avem în vedere pe cei mari, pe elitiști, care nu pot niciodată să afirme că trebuie să faci tot ce e posibil pentru a obliga universul să-ți dea ce-ți dorești. Lumea nu a înțeles că psihologia adevărată nu este separată și independentă de spiritualitatea autentică, ci există pentru a o susține și a vindeca, nu doar pentru a anestezia temporar efectele, în timp ce boala lucrează pe nesimțite, fapt demonstrat de către un psihiatru ca academicianul Augustin Buzura, care ne mai asigură și că viața de după moarte este viața cea adevărată, pe care o arvinim de aici, contrar unor “ideologi progresiști” ca Yuval Noah Harari și Stephen Hawking.

Să ne ferim, spun toți cei care au argumente și capul pe umeri, de ce nu are fundament în tradiție, Biserica strămoșească și știința consacrată de forurile supreme de cultură și știință, să ne ferim a ne justifica răutatea și prostia prin faptul că există legi care ne ajută în acest sens. Fără sinceritate, calitatea umană (definită de către Creatorul ei, Care este mai presus de legile lumii) nu mai poate fi considerată și, într-un context de judecată de valoare, de morală sau etică, vom ajunge să invocăm aceleași replici despre care Părintele Sorin Bute amintește cu multă înțelepciune: Nu am făcut decât să urmez procedura.

Și, astfel, nici unul ca William Lane Craig nu mai poate face față prin lucrările sale parțiale despre argumentul moral, dar nici Creation Ministries International... Muzica, spune Beethoven, este o revelație mai înaltă decât toată înțelepciunea și filosofia, ea fiind unul dintre cele mai importante și puternice canale de spiritualitate, de educație și iubire, unind oamenii și pe oameni cu Dumnezeu, iar aceasta, evident pentru omul căutător de adevăr, nu poate exista autentic în afara religiei, indiferent de haina pe care o îmbracă, albă sau neagră, ci esențiale sunt materialul și sursa, inspirația.

Muzica, din punct de vedere istoric, științific și dogmatic, în viziunea tuturor marilor genii, este rugăciune. Iar atâta timp cât Albert Einstein i-a dat replică lui Emil Ludwing, respectiv Dumitru Stăniloae lui Lucian Blaga, Valentin Lipatii și ÎPS Calinic Argeșeanul lui Emil Cioran, Petre Țuțea lui Gabriel Liiceanu, Ioan-Aurel Pop lui Lucian Boia sau lui Lucian Bode și Dumitru Avakian Angelei Gheorghiu, lumea atentă poate face distincții de valoare și de spirit elevat. Și, mai mult, atâta timp cât un tânăr, deși student la BiotehnoLogiiAgronomie, spune că ochii lui nu văd decât preoția, avem

certitudinea că omenirea continuă, automat și muzica sau artele, separate de moarte și lume.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*